

SORUŐTURMA

“Bir Şiir Emlâkçılığı”

ya da “Dağlarca’nın Parsellenmesi” Hakkında...

Hazırlayan:
Uğur Yanıkel

Katılımcılar:

Cengiz Orhan, Ali Rıza Özkan, Kaan Arslanoğlu, Kerem Bereketoğlu
Örsan Gürkan Aplağ, Kenan Bıyıklı, Bünyamin Duralı, Kaan Turhan
Onur Bayrakçeken, Serkan Köçek, Hakan Kamışoğlu, Hüseyin Algöl
Zafer Yalçınpınar, Tolga Çınar

Artık herkes tarafından farkına varılan bir gerçek var, bu ülkede edebiyat ödülleri çıkarlar doğrultusunda dağıtılmaktadır. Yarışmalarda jüri koltuğına oturanlar ve söz konusu yarışmalara katılanlar ahabap çavuş ilişkisi içerisinde. Bu düzenek ‘al gülüm ver gülüm’e dayanmakta ve tamamıyla statüko odaklı ilerlemektedir. Yıllardır işleyen bu kötücül düzeneğin son hareketi 'Birinci Fazıl Hüsnü Dağlarca Şiir Ödülü' adında yeni bir Şiir yarışması düzenlemek olmuştur. Yani anlayacağınız bu ‘Şiir emlakçılar’ gözünü bu defa Fazıl Hüsnü Dağlarca’ya dikmiştir. Daha önceki yarışmalarda yaşanan olaylara bakıldığında, düzenlenen bu yarışmaların amacının edebiyatımızın ilerlemesi ya da ‘sanatçının anısını yaşatmak’ olmadığı görülecektir. Bunun farkında olan Üvercinka Dergisi bu konu ile ilgili bir soruğturma düzenlemiş, duyurusu yapılan bu yarışmayı ve ödüllendirme sistemini eleştirmiştir. Bu eleştirilerin haklılığı su götürmez olsa gerek ki, karşı taraf bu eleştirilerin ardından sosyal medyada sahte bir hesabın arkasına sığınarak yalan ve iftiralarla bezeli kara propaganda yapma gereği duydu. Ayrıca bununla da yetinmeyip, seçici kurulda yer alan Enver Ercan, bu eleştirilere karşılık olarak Üvercinka Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Seyyit Nezir’e çirkin bir dil ve üslupla saldırmış, yalanlar söylemiş, küfürler etmiş hatta Őantaja varacak düzeyde tehditler savurmuştur. Yaşanan bu olaylar karşısında sessiz kalınmaması gerektiğini düőündüğümden ve vicdan sahibi herkesin bu ‘kötülük dayanışması’na karşı birleőeceğine inandığımdan Pasaj69.org’da yayımlamak üzere bir soruğturma başlattım. Vakit ayırıp sorduğum soruları yanıtlayan katılımcılara teőekkürlerimi sunarak, yanıtları sizlerle paylaşıyorum.

Ülkemizde düzenlenen edebiyat yarışmalarında özellikle şiir alanında, genellikle aynı kişilerin jüride yer almasını nasıl yorumluyorsunuz? Sizce bu oligarşik jüri, kişisel çıkarlarını ve ilişki ağlarını gözetmeyerek adil, eşit ve hakkaniyetli davranabilir mi?

CENGİZ ORHAN: Ülkemiz, maalesef, yarışma çöplüğüne dönüşmüştür. Düzenlenen yarışmalar gerçek amaçlarından sapmış, birilerini memnun etmek, birilerine şirin görünmek için yapılır olmuştur, -'bu yarışmayı şuna verelim, diğerini de şuna veririz' cümlesine tanıklık etmiş biri olarak hakkaniyet ve adil yaklaşımdan söz etmenin mantıksız olduğunu düşünüyorum. Türkiye'de edebiyat alanında jüri konumunda olabilecek kişiler bellidir, lakin bu kadar çok iştirak söz konusu olduğunda jüri isimleri de yıpranmaktadır. Sadece edebiyat olarak bakmayıp 'sanat' diye üst kategoride değerlendirirsek, sinemada da aynı durum olduğunu görebiliriz.

KAAN ARSLANOĞLU: Jürilerde hep aynı isimlerin yer alması çok rahatsız edici bir olgu. Yarışmalardaki adaletsizliği, yarışma düzeninin adaletsizliğini teşhir etmek açısından bu durum bir bakıma bize yarar sağlıyor. Ama sorun kişisel değildir. Bu konumdaki kişiler elbette sorumlulukları oranında eleştirilmeli, ama aynı isimler olmasa, farklı isimler olsa problem biter mi? Ben de size soruyorum. Problemin esas iki ayağı var. Birincisi yarışma olgusunun kendisi. Edebiyat eseri yarıştırmak, bazı yararları görüldüğü için (edebiyat ve toplum için yararları) alışkanlık olmuş. Ama daha baştan çirkin bir şeydir bu. Ve ayrıca uzun yıllardır zararları yararlarına çok ağır basıyor. O halde edebiyat yarıştırmaya ilkesel olarak karşı olmak lazım. Bozulmanın ikinci ayağı da şu: Bu ödüller iktidarla sözde muhalefet arasında bir işbirliğini getiriyor. Edebiyatla piyasa, edebiyatla medya ve sermaye arasındaki işbirliğini örgütleyiyor. Biz bunları isim isim açıkladık. Ama tekrar ediyorum, o isimler olmasa başka isimler olacaktır, burada üstüne gidilmesi gereken bu çeteleşmedir. Çetelerde kimlerin olduğu ikinci önemdedir. Bu çeteleşme açıkça şu bileşenlerden oluşmakta: AKP iktidarı, merkez ve sol medya, birtakım belli yayınevleri, bir takım belediyeler ve bu işleri örgütleyen birkaç yüz kişi... Bu ilişkilerden ne muhalefet çıkar, ne sol, ne edebiyat ne insan kalitesi...

KEREM BEREKETOĞLU: Yarışmaları için kesinlikle edebi boyutu olarak değil, ticari, reklam boyutu olarak görmekteyim. Jürilerde yer alan aynı kişilerin, bu yarışmalar dışında edebiyata ciddi katkıları olmadığını görmekteyim, bunun için çalışan, üretenleri tenzih ederek söylüyorum. Ödüllerin dağılımı ya da dağıtımına bakınca (Taylan Kara'nın televizyon programlarında verdiği bilgiler, gösterdiği örnekler referans olarak alınabilir – Edebiyat Cephesi 07.09.2014) ödüllerin kişisel çıkarlara göre nasıl sırayla, eşitlik olmadan ve eserler okunmadan hakkaniyetsiz olarak dağıtıldığına birçok örnek görmüş bulunuyoruz. Herhangi bir gruplaşma, aile bağları ya da farklı çıkarlar söz konusuysen, eserler arasında adil bir seçim yapılması mümkün değildir. Eskiden ülke önde gelenleri, caize verirdi övgü şiirleri yazanlara. Şimdi caize, ödül adı altında veriliyor olarak yorumluyorum bu olanları.

ÖRSAN GÜRKAN APLAK: Jürilerin en büyük zararı okuyucuyu yok saymasıdır. Sözde demokratik toplumlarda ülke düzeni 'seçmen'lerin oylarıyla koltuğa oturan vekiller tarafından yürütülür. Belki o kişileri siz seçmişsinizdir fakat onlar sizin sesinizi, görüşünüzü tam olarak yansıtmazlar. Kişi ne zaman bağırır o zaman 'seçmen' konumuna gelir. Edebiyat ödüllerindeki jürilerin tamamına bunları söylerseniz sizi kesinkes tasdik edeceklerdir. Vekiller neyse de jürileri kim seçiyor? Jürileri seçenleri kim seçiyor? Jürileri seçenler edebiyatın-sanatın neresinde? 'Rejim' kişileri yok sayarken jüriler de okuyucuyu yok sayıyordur. İyi ki Azrail Bakanlığı yok diyorum, tanıdık falan denk getiren olduğu düşünülürse, ölümün güzelliği ortadan kalkacaktır. Kalıcılık var mıdır, bil-

miyorum. Var olduğunu düşünürsek bu kalıcılık sıfatı, yetkisiz kişilerin seçtiği kitaplara mı yoksa okuyucunun bağırarak seçtiği kitaplara mı verilir? Eğer bu tür ödüller edebiyatı ve kitapları sevdirmek-övmek-öncelemek-kıpırdatmak için veriliyorsa neden hep piyasa ekonomisinde(şiir ekonomisinde) yeri olan insanlara veriliyor? Köprülerde dayı kovalamaya karşıyım. Dayılar boğuldu, önce kendi dayımızdan başlayalım. Şiiri yaygınlaştırma yolu çok yanlış seçilmiştir. Buna en iyi okuyucu dur! der! Ben diyeceğine inanıyorum.

BÜNYAMİN DURALI: Sorunuzun, öncelikle "sistematik kavrayış"tan, "bütüncül bakış"tan yoksun olduğu kanısındayım. Meseleye yaklaşımınız parçacı. Ağaca bakarken, ufkunuzdan ormanı kaçırıyorsunuz. "Esas"ta odaklanmak varken, "ayrıntı"da takılıp kalıyorsunuz. Parmağın işaret ettiği cambazda değil, parmakta yoğunlaşıyorsunuz. Özcülüktür bu ve gerçekliği ıskalamaya götürür kişiyi. Diyalektik mantıktan büsbütün uzak, tek yanlı, sekter bir yörüngeye savurur. Materyalist felsefenin, "kaba" ve/veya "vülger" türünden olan(lar)ıyla oldum-bittim kavgalıyım ama idealist felsefenin de hiçbir çeşidiyle barışık değilim. Diyesim: Edebiyat yarışmalarını haklı olarak olumsuzlarkenki tutumunuz, ne yazık ki, idealizmin karanlığında kalmış, dolayısıyla da ayakta durmakta, yönünü belirlemede, savaşımını sonuca taşımakta bir hayli zorlanıyor. Sizin pencerenizden bakınca: jüri(ler)de, (ben, Fransızca "jüri" sözcüğü yerine, "seçiciler kurulu"nu yeğleyeceğim) aynı kişilerin değil de başka başka kişilerin bulunması, başlı başına bir "edebiyat edepsizliği girişi" sayılması lâzım gelen bu yarışmalara meşruiyet katabilirmiş gibi bir izlenim bırakıyor insanda. Şu demek bu: Hamam aynı kalsın, tellâklar değişsin salt. Merâmınız tastamam böyle olmayabilir; ama Allah aşkına söyleyin lütfen, sorunuzdan türeyen anlam, bundan ne kadar farklı? Edebiyat-şiir oligarklarına karşı çıkmak, yaraya neşter vurmuyor oysa; yalnızca pansuman yapıyor, geçici olarak sağaltıyor o yarayı. Ne ki, bir süre sonra, yara tekrar depreşiyor, git git kangrene dönüşüyor. Yapılması gereken: "köktenci bir kalkışma"yı benimsemek, o yarışmaları besleyen bataklığı kurutmaktır. Hamamı yıkmak ve yeni baştan bambaşka bir hamam inşa etmektir. Dobra dobrası: devrimci ilkelerle yeşertilmiş bir poetik-estetik tutumla davranmaktır. Oligarkları semirten ortamı tümünden temizlemek; yani, "sanatta ve edebiyatta yarışma olmaz" diye, gürlek ve gümrah seslerle diklenmektir. Diklenirken de, yıkacağımızın yerine neyi/neleri koyacağımızı bir bir göstermektir. Böyle davrananlar var, edebiyat dünyamızda: Cengiz Gündoğdu, Taylan Kara, Sadık Albayrak, bunların ilk ağızda aklıma gelenleri.

KAAN TURHAN: Ülkede yaşanan kırılmaların, tasfiyelerin ve de yalanın şahikasında yaşayışımızın izlerini taşıyor 'edebiyat piyasası' da. Türk Edebiyatı'nın başına çöreklenenlerin faşizmi; devletin başına çöreklenenlerin bize yaşattığı faşizmden farksız değil! Jüri meselesi, başlı başına kendisi sorunlu bir kavram. Fransızca jurée, "yemin, yeminli ifade" demektir. Bu sözcük Fransızca jurer, "yemin etmek" fiilinden türetilmiştir. Fransızca fiil Latince iurare "kanunu ilan etmek, yemin etmek" fiilinden evrilmiştir. Jüri dediğimiz zaman, içinde adalet ve hak vardır. Etimolojik olarak, huku-kî temelleri olan bir kavram. Yani siz düşünabiliyor musunuz, Seyyit Nezir'e, Taylan Kara'ya onlarca çirkin ifadeyi sayan Enver Ercan'ın hakkaniyetle, adil bir biçimde karar verebileceğini? Ve bu jüri üyeleri, genellikle aynı kişilerdir, doğrudur. Çünkü bu oligarşik, edebiyatın kendi çevresinde dönmesinden hoşnut ve memnun. Kendi yayınevlerinde, kendi dergilerinde, kendi ödül düzenlerinde; ahbap, çavuş ilişkisi, eş dost ilişkisi açısından kendi yarattıkları faşizm içinde bir düzenleri vardır. Biz bu düzeni açığa çıkardığımız ve onların rahatını kaçırdığımız için küfür yapıyoruz.

ONUR BAYRAKÇEKEN: Ödüllerde hep aynı kişilerin jüriyetmesini oldukça komik buluyorum. Bazı kişilerin göbek bağı jüri koltuğu altına gömülmüş olabilir... Şunu görmek lazım: Sırf ihtiyar olduklarından 'üstat' sayılan bu insanlar için edebiyat bir geçim ve iktidar kaynağı. Ödüller de araçları oluyor. Ne kadar çok ödül verirlerse o kadar çok şairi, yazarı kendilerine tabi kılıyorlar. Elbette jüri üyeliği yapan herkesi kast etmiyorum, ancak -tabiri caizse- 'kadrolu' jüriler var ve bu insanların hakkaniyetli olmak gibi bir dertleri olduğuna da inanmıyorum. Niye inanmıyorum? Çünkü aynı zamanda dergilere, gazetelere yazılar yazan bir insanın bir yıl içinde ona yakın (belki daha fazla) ödülde jüriyetmesinin, on binlerce sayfayı titizlikle değerlendirip tartışmasının mümkün olamayacağını biliyorum. Bu çok zor bir şey, tüm işinizin dosya okumak olması lazım -ki o zaman bile ne kadar verimli olabilir, tartışılır. Ha, bir 'dost isim' otomatik olarak diğer isimlerin önüne geçiyorsa, bütün bu zorluk ortadan kalkar tabii... Böyle bir durumdan ise hakkaniyetli bir değerlendirme çıkmaz. Çıksa çıksa 'al gülüm ver gülümcülük' çıkar. Edebiyatımıza iktidar koltuğu kuranlar var; "Adın duyulacaksa benle iyi geçinmek zorundasın!" diyorlar. Bunu herkes biliyor. Hep "Ödüller gençlerin isimlerini duyurmaları için faydalıdır" denir, böyle söyleyenlerin çoğunun iyi niyetini biliyorum, ama bunun açılımı şudur: Jüriyle ilişkilerin olsun, ödülü al, dergilerde söyleşiler yap. Hâlbuki olması gereken, özgür şairin/yazarın yapması gereken bu tekere çomak sokmak ve o iktidar koltuğunu yıkmaktır. Yoksa aman birilerini kırmayayım diye kötü şiire güzel şiir demek zorunda kalırsınız!

KENAN BIYIKLI: Ülkemizde şiir yarışmaları her zaman sıkıntılı olmuştur. Ne yazık ki olmaya da devam edecektir. Bunda edebiyat ortamımızdaki esere değil kişiye endeksli yaklaşım tarzının etkisi çok büyüktür. Halk arasında süregelen hemşehricilik olgusunun edebiyat ortamında biraz daha elitize edilmiş hali olan bu durumun düzeleceğini sanmıyorum. Entellektüel vicdan kişiliğini sevmeyenimiz bir şairin (de)

şiirlerine yansız yaklaşıldığı zaman oluşacaktır. Onun da bu topraklara gelmesi yerleşmesi ve yaşayabilmesi pek de mümkün görünmüyor. Bu durumda iki yol kalıyor; ya bu oligarşik yapı(lara)ya eklenerek şiirini o yatağın sularında yüzdürmek ya da yarışmalara ödüllere çok da itibar etmeyerek kendi yolunda gitmek... Bunu seçecek olan şairi her iki yolda da zor zamanlar bekliyor... Kendisinden olmayan kendisine biat etmeyen şairi azamlığına sevde etmeyen şairleri ağızlarıyla kuş tutsalar dahi görmezden gelecektir bu yapı... Bunun bir panzehiri ne yazık ki yok... Bir ülkenin ahlâk yapısı neyse edebiyatının da ahlâk yapısı üç aşağı beş yukarı aynı oluyor...

ALİ RIZA ÖZKAN: Sadece şiir değil, edebiyat alanı tümünden bir oligarşik yapı tarafından gasp edilmiştir. Yaklaşık 10-15 kişi Türkiye'de edebiyat alanında verilen neredeyse tüm ödüllerin belirleyicisi, seçicisi, karar vericisi statüsünü üstüne almıştır. Dolayısıyla, herhangi bir ödüle lâyık görülmek veya görülmemek bu dar yapının etki alanına girmek veya girememekle doğrudan ilintili hâle getirilmiştir. Bunun sonucu olarak, edebiyat dünyasında masonik bir tahakküm/bağımlılık ilişkisi tüm yaratıcı emeği belirler noktaya ulaşmıştır.

SERKAN KÖÇEK: Günümüzün yozlaşmış edebiyatına taze kan ihtiyacı aşikârdır elbet. Bunun için edebiyat yarışmaları bu kanı bir nebze tazeleyebilir ancak "çıkarsızsa" eğer. Edebiyat yarışmalarının tekelleştirilip belli bir oligarşik zümre tarafından yönetilmesi ve değerlendirilmesi çeşitli sıkıntıları da beraberinde getirir. Bunun başında da kayırma ve çıkar söz konusu. Jüri üyelerinin genellikle aynı kişilerden oluşması, yapılan işi saf bir düzeyden çıkartıp tamamen çıkar üzerine kurulu bir şirket haline getirir. Ki bu oligarşik jüri heyeti ve şirket, edebiyatın kimyasıyla tamamen zıt bir durum sergiler.

HAKAN KAMIŞOĞLU: Ben, bir ressam olarak bizim de içinde bulunduğumuz "tıpkısının aynısı" olayları yıllardır yaşadığımızı ve bu durumun hiçbir zaman hiçbir şekilde de değişmeden devam ettiğini söyleyebilirim kısaca. Yapılan yarışmalarda -ki ben çok az katılmışımdır bahsettiğiniz sebeplerden dolayı ve uzun zamandır da katılmadım- sanat dergileri tarafından kendilerine eleştirmen, sanat tarihçisi vb. statüde oldukları belirtilen, altını çize çize göğüslerini gere gere dolaşp, etrafta çeşitli etkinliklere veya sanat-resim içerikli fuar ve benzeri yerlerde en başa çok ünlü isimlerini yazıp sanat-resim dergilerinde çok(!) ciddi yazı ve eleştiriler yazan şahsiyetler de tıpkı yukarıda bahsedilen çıkar ilişkileri, tanıdık, dost, ahbab ilişkileri ile tüm bu ve benzeri şeyleri ıvırıp

kıvırmaktalar. Son hızıyla da devam etmektedir... Ben çoğunlukla bu eleştirmen kapsamındaki kişilerin özellikle Sanat Tarihi ve benzeri okullardan mezun olduktan sonra gene bir şekilde bu olaylara katılıp "eleştirmen" olduklarını da biliyorum. Ama orda burada yaptıklarında, yazdıklarında veya söylevlerinde çıkar ilişkileri, dost ahbab ilişkileri sayesinde öyle saçma konular belirleyip öyle feci reklam söylevlerine giriyorlar ki... Ben bazen kesinlikle geçmişteki eğitim-öğretimlerinde hangi yüksek ve değerli üniversitelerin neresinden nasıl yüksek lisans veya doktora mezun oldukları hakkında ağır kuşkulara kapılıyorum... Acaba, diyorum eleştirdikleri veya yorumladıkları herhangi bir resim veya sanat eserinin en basit sanat kuramları ile nasıl çözümlenmesi veya araştırılması gerektiği onlar tarafından gerçek anlamda biliniyor mu? Sonra, Türk Resim Tarihi'ndeki meşhur isimlere de bakıyorum... Çok feci şeyleri orda da çok net görüyorum... Demek ki diyorum aynı şeyler zaten bizden önce de varmış... Sonra "geçmiş olsun herkese" diyorum...

HÜSEYİN ALGÜL: Üç beş kişinin hâkimiyeti altında olan bu yarışmalarda, mutlak bir doğruya ulaşabilmek mümkün değil. Babasının yer aldığı bir jüride oğlu ödül alıyorsa, jüridekiler akrabanın öncelik tanıyıp edebiyat dünyası içerisinde onlara "yer açmak" amacıyla ödülleri tek tek bu kişilere dağıtıyorsa; tutup eşitlikten, hakkaniyetten, adil olmaktan bahsetmek hiç doğru olmaz. Ölçüt nedir, anlayamıyorum. Değişmeyen jüri üyeleri çağa ayak uydurabiliyor mu, değerlendirmeleri hangi doğrultuda yapıyorlar? Öyleki gerçek bir değerlendirme yapılabildiğine de asla inanmıyorum. Jüridekiler kim olursa olsun edebiyatın özellikle de şiir gibi bir unsurun birkaç kişinin elinde olması akıl almaz bir olay. Ancak araya neler girerse girsün, var olan düzen neyi götürürse götürsün, şiir yaşamını sürdürecektir. En azından ben buna inanıyorum.

ZAFER YALÇINPINAR: Bu konuda çok uzun zamandır çalışıyorum ve birçok oylumlu tartışmaya, araştırmaya giriştim. Ama meseleyi kısaca özetleyebilirim size: Edebiyat alanındaki -gerçek- ödüllendirme sistemi, Türkiye'de 1955 yılında kuruluyor. Bu sistemin dünyada, edebiyat sosyolojisiindeki başlığı "Güdümlü Edebiyat". Dünyada da o yıllarda faydalı bir şey olarak görülüyor. Amaç, yazar ve şairleri 'ödüllendirerek' geliştirmek, tanıtmak, onurlandırmak. Ama asıl gerekçe yazarların iktisadi açıdan kalkınmasını,

hayatlarını idame ettirmesini sağlamak. Dünyada da, Türkiye'de de sistem, 90'lı yıllara kadar iyi işliyor. Çünkü iktisadi perspektif, edebi perspektifin önüne geçmemiş. Sisteme liyakatsiz aktörlerin, pazarlamacıların, masonik örgütlenmenin, siyasalcıların, tutundurmacıların, karanlık odakların filan müdahil olmasıyla birlikte iktisadi perspektif edebi perspektifi sıfırlıyor ve 'ödüllendirme sistemi' tüm bileşenleriyle bir 'istismar' unsuruna dönüşüyor. Yazar-şair olmayanlar ödül alıyor, edebiyatı ve edebiyat tarihini bilmeyenler jüri üyesi oluyor, çeteler kuruluyor, siyaset karışıyor işe ve 2000'li yılların başında mevcut 'istismar', bugünkü süreksel biçimine kavuşuyor. Bütün o skandallar filan gerçekleşiyor. Günümüzde edebiyat ödüllerinin ve yarışmalarının zerre kadar edebi perspektifi kalmamıştır. Mesele, iktisadi kalkınma pratiğine, pazarlama ve satış oyunlarına dönüşmüştür. Bu tip kapitalist ve emperyalist şartlar altında adalet, eşitlik ve hakkaniyet bulmanız imkânsızdır.

TOLGA ÇINAR: Ülkemizde maalesef bir kişi birden fazla jüride görev yapmaya çalışıyor. Bu başlı başına bir sorun oluştururken; o jürinin ne adil, ne hakkaniyetli ne de eşit davrandığına inanırım. İnanmıyorum da. Edebiyatımızda her yer parselli. Destekçileri de var. Dağlarca'nın TRT belgeseline denk geldim. Orada da jüriden isimler var. E zamanında çok kişi bana "edebiyatın cumhurbaşkanı" demişti. Bunu nasıl kabul ettilerse! Ama bir yönden haklılar. Devlet yazarlara verilen ödenek için Doğan Hızlan'a ve birkaç kişiye danışıp, çoğu İtibar Dergisi'nde yazar olan kişilere verdiler. Yani sadece kâğıt üzerinde değil. Kamera ve siyaset arkasında da tekelleşme var. Bire bir yaşadığım birkaç olay var. Ne jüridekiler olayın farkında ne de katılanlar bir sorgu peşinde. Yarıştırmayı oluşturan ve jüriden bir kişi arasında dönüyor tezgâh. Diğerleri olayın farkında değil. Ya da susuyorlar. Çünkü orada isimlerinin geçmesi bile onlara yetiyor. Hatta çoğu ödül daha dosyalar gelmeden veriliyor. Bu ödülü alan yazarlarımız bunu bildikleri halde "şaibeli ödül almadım" diyebiliyorlar. Neyi, kimi kandırıyorsa artık. Her şey piyasa için...

Geçmiş yarışmalarda skandal düzeyinde yaşanan olaylara, tartışmalara ve Dağlarca'nın vasiyetine rağmen, "Fazıl Hüsnü Dağlarca" adına şiir yarışması düzenlenmesiyle ilgili düşünceleriniz nelerdir?

CENGİZ ORHAN: Edebiyatta oluşturulan bu mastürbasyon sistemi kendine yeni kurbanlar bulmak zorundadır, Fazıl Hüsnü Dağlarca'nın ismi de bu kurbanlardan biridir.

ALİ RIZA ÖZKAN: Sadece 'Türkçe'mizin Ses Bayrağı' olarak sahiplendiğimiz Fazıl Hüsnü Dağlarca için değil, bugün verilen tüm şiir ödülleri sorgulanmak zorundadır. Tüm edebiyat ödülleri sorgulanmak zorundadır. Soru çok basit, son 10 yıllık zaman dilimi içerisinde, aldığı ödülle dikkatimizi çekmiş, hayatımıza girmiş ve edebiyat çevrelerinde ilgi uyandırmış tek bir şair, tek bir yazar var mıdır? Tek başına bu gerçek bile, ödüllerin kurumsal yapısını ve bileşimini soğukkanlılıkla sorgulamamızı gerektirir.

KAAN ARSLANOĞLU: Dağlarca Yarışması öteki birçok yarışma gibi bir yarışma. Aslına bakarsanız çok daha skandal yarışmalar var. Kişisel görüşüm, bu işi ilkesel olarak ele almak, tüm ödüllere, ödül mekanizmasına karşı durmak. Ödüllerdeki skandallar ayrıca ele alınır, çarpıcı olanları sorunun teşhiri açısından önem taşır. Ama ödül vermek, almak, jüri kurmak, jüriye katılmak, yarışa katılmak... Artık hepsi skandal olarak görülmeli. Başka türünde, kişisel kavgalar nedeniyle olayın özü güdültüye gider.

KEREM BEREKETOĞLU: Büyük şairleri metalaştırıp, bu şairlerin isimlerini vasiyetlerine rağmen, bir grubun çıkarları için kullanmaları büyük saygısızlık. Yasal olarak bir yaptırım olamıyorsa bile en azından bu etkinliklere rağbet etmeyerek bir tutum sergilenmelidir.

ÖRSAN GÜRKAN APLAK: İnsanların mantıkî zeminde ölünce kıymete bindiğini görüyoruz. Bunu toplum kendisi oluşturdu. Yazan kısmın da bunu sahiplenip ölen kişilere vefa borcu gösterdiği de ortada. Yaşarken hangi şairin hakkı veriliyor noktasında durumdan şikâyetçi değilim. Eğer Fazıl Hüsnü'ye rağmen kişiler illa da bir ödül vermek istiyorlarsa kendi isimleriyle ödül versinler: Enver Ercan Şiir Ödülü, Ataol Behramoğlu Şiir Ödülü, Doğan Hızlan Şiir Ödülü, Haydar Ergülen Şiir Ödülü vb. Kulağa hoş geliyor değil mi? Böylece jürilerini de kendileri seçerler, kazananlarını da. Ayrıca samimiliklerini ve Fazıl Hüsnü sevgilerini bize gösterirler. En önemlisi gelecekte kendilerinin adına ödül verilsin için çabalamazlar bu kadar! Bence ölmeye gerek yok. Bir belediye şiir ödülü vermek istiyorsa o da yine kendi adına bir ödül açabilir. Fazıl Hüsnü'yü ve onun ismini taşeron olarak kullanmayın, şiir ödülünüz kalitesini kendi ortaya koysun. Uslanmaz Şiir Ödülleri... Şiirde kalite... Unutmadan özelleştirme kapsamında bir kısım jüriyi işten atmak zorunda kalabilirsiniz.

KENAN BIYIKLI: Dağlarca ismine ve mirasına yapılmış bir saygısızlık olarak görüyorum.

BÜNYAMİN DURALI: Uzun yazmam gereksiz: Cevabım, yukarıda dediklerimin süreği olacak. Ben, sanat-edebiyat verimlerinin her birinin, sanat-edebiyat verimi olmanın özgür-özgür-özgün-özel olma koşullarını yerine getirmişlerse, "biricik" oldukları gerçeğini çıkış noktası alıyorum. Biricikler, birbirleriyle yarıştıramayacağına / çarpıştırılamayacağına ve kendi var-oluş gerekçelerinden başka hiçbir şeye indirgenemeyeceğine göre, bu noktada tavrım sarih ve sahihtir: Sanat-edebiyat yarışmaları / ödülleri geçersizdir, irrasyoneldir, gayrimeşrudur. İster Dağlarca adına düzenlensinler, ister Rimbaud adına; poetik-estetik değerler silsilesine göre değil, küresel-postmodern kapitalist modernitenin yasalarına göre işletilirler. Dolayısıyla, egemen sınıfların kâr ve rekabet paradigmasını kültür-sanat kodları üzerinden yasallaştırmanın düzenekleri ve aparatlarıdır.

KAAN TURHAN: Asırlık çınar ağacına paslı bir balta vurulmuştur. Dağlarca'nın adını da kirletmişlerdir. Yaşayan insan üzerinden bir edebiyat çabasını asla başaramıyorlar. Ödüller, skandallar, yarışmalar, yarıştırmalar, kötücül emeller amaçları altında; kendilerini, kendi yakın çevreleriyle birlikte edebiyatı çıkmaza sürüklüyorlar. Sadece kendi yayınlarını önemsiyor ve kitap basımı başına alacakları, parasal çıkarlarına yöneliyorlar. Örnek olarak, Varlık Yayın-

ları'ndan çıkan "kişisel gelişim" kitapları gösterilebilir. Edebiyat yayıncılığı da artık unutturuluyor. Dağlarca'yı bari kirletmeseydiler isterdim. Lâkin bunların vahşi kapitalizm içinde yarattıkları bir piyasa edebiyatı var. Dolayısıyla, kendileri açısından bir sorun yok! Çünkü sistem içinde, sisteme karşı olamayacaklardır.

ONUR BAYRAKÇEKEN: Ateistim diyen adamı Müslüman cenazesıyla gömmek gibi bir şey. Demek ki bazı insanlar için Dağlarca adının CV'lerinde (evet, CV) görünmesi Dağlarca adına saygıdan daha önemli. Gerçi mesele Dağlarca'nın vasiyeti, ödüller konusundaki düşünceleri de değil sadece. Bana sorarsanız büyük şairlerin adlarını edebiyat ödüllüğü diye oynanan bu 'al gülüm ver gülüm' tiyatrosuna alet etmek başlı başına saygısızlık. Buna şairler, özellikle de benim neslim, yani en genç şairler karşı çıkmalı. Bakın, ben de bir kez ödüle katıldım, ancak şimdi şunu söylüyorum: Ödül mekanizması, hele de Türkiye'de düzenleniyorsa, genç şaire hiçbir şey veremez. Ödül alan arkadaşlarımız var, birkaç yerde isimlerinin anılması haricinde ne kazandılar? Denebilir ki, "Ödüller genç şairi motive eder". Belki bir süre için... Ama ben genç bir şair olarak bir trajikomediye dönmüş bu ödüllere motive olamam, olmamalıyım, diğer arkadaşlar da olmamalı. Buna ihtiyaç duymak yerine şiirimize, yazımıza güvenmek zorundayız. İzinden yürümeye çalıştığımız o büyük insanları, Nâzım Hikmet'i, Attilâ İlhan'ı, Dağlarca'yı, Cemal Süreya'yı ve diğerlerini onurlandırmanın başka bir yolu yok.

SERKAN KÖÇEK: Edebiyatımızda önemli bir yer edinmiş şairlerin/yazarların adına yarışmalar düzenlenmesi, günümüz çağındaki edebiyattan uzak insanlara onların adını hatırlatma açısından olanak sunuyor ancak bunun Dağlarca'nın adının herhangi bir edebiyat yarışmasında kullanılmamasına dair isteğine rağmen, adına edebiyat yarışması düzenlenmesi, gerek edebiyat ahlâkıyla, gerekse insan ahlâkıyla bağdaşmaz.

HÜSEYİN ALGÜL: Abdullah Şevki'nin de dediği gibi "can çekişen şiire Dağlarca Ödülü çare olamayacak", sonuçta şairin adı zarar görecektir. Bu bağlamda yapılması gereken açık iken bu sürecin devam ettiriliyor olması birçok unsuru gözden çıkarmaktır. Edebiyatın, şiirin yarıştırlıyor olması ne kadar çirkinse, bir şairin adını kullanarak yapılan "yanlı" ödül yarışmaları da bu denli çirkin ve fazlasıyla ağırdır. Dağlarca Ödülü başlığı altında yapılan tezgâhta düşünülmesi ve sorulması gereken tonlarca soru bulunmaktadır. Bırakın yalnız yürüsün, onun edebiyatı ile uğraşmayı kesin artık!

ZAFER YALÇINPINAR: Fazıl Hüsnü Dağlarca büyük bir şair... Şiirinde büyük bir imgesel alan derinliği ve bilişsel güç var. Tüm zamanları, edebiyat tarihimizi düşündüğümüzde Dağlarca'daki imgesel alan derinliğine sahip olan şair sayısı bir elimin parmaklarını geçmez. Kısacası, Dağlarca sıradan bir isim değil... Nâzım Hikmet gibi... Dağlarca'nın vasiyetini oluşturan metindeki 'ruh', bize mutlak zevatlar tarafından bir 'edebiyat yarışması'nın düzenlenmesi gerektiğini söylemiyor. Ayrıca ben şahsen Dağlarca'nın onaylamadığı bazı kişilerin jüride yer aldığını da görüyorum. Bence, başka yöntem ve çabalarla Dağlarca'nın ismi ve yüceliği korunabilir, vasiyeti yerine getirilebilir. Dağlarca'yı da, şiirimizi de, tarihimizi de doğru okumak gerekir. Çok üzülüyorum Dağlarca'nın isminin ve yüceliğinin mutlak zevatlar tarafından düzenlenen bir şiir yarışmasına karıştırılmasına... Kimse farkında değil ama edebiyat yarışmalarının tek bir kazananı vardır; o da jüridir. Jüri, Dağlarca'nın büyüklüğü üzerinden kendine statüko oluşturmaya, mevcut statükosunu devam ettirmeye çalışıyor. Başka da bir şey değil olan biten...

TOLGA ÇINAR: Ülkü Tamer Çukurova Ödülü'nü alırken, jüride olduğu yarışmalar dâhil, ödüller için bazı sözler söyledi. Çukurova Ödülü'ne güvenmeyen Ülkü Tamer, ama ödülü alan bir Ülkü Tamer vardı. Sevinmiş miydi ki? Neyse. Ödüllere karşı değilim. Bazı insanlar yapsın diyor ama gerçekten işin vicdanını taşıyan insanlar yapsın. Bu insanlar da uzak duruyorlar. Haklılar. Dağlarca usta, açıkça vasiyet etmişken bile adına bir ödül verilmesinin tek açıklaması vardır: "Her şey sermaye için..."

Beşiktaş Belediyesi'nin sponsorluğunda organize edilen Fazıl Hüsnü Dağlarca Şiir Yarışması'na ilişkin duyuru üzerine, Üvercinka Dergisi 11. sayısında eleştirel bir dosya oluşturmuştur. Bu dosyanın ardından sahte hesap ve isimlerle dolaşıma sokulan iftiraların ve Enver Ercan'ın, Seyyit Nezir'i itibarsızlaştırmaya çabalamasının sebebi sizce nedir?

CENGİZ ORHAN: Burada her ne kadar Enver Ercan ve Seyyit Nezir isimleri ön-planda olsa da konu iki ismi de aşan bir konudur, edebiyatın, özellikle şiirin geldiği noktayı hazmedemeyen düşünce ile onu bu hâle getiren düşüncenin savaşı daha çok sürecek gibi görünüyor...

ALİ RIZA ÖZKAN: Ödüller ve yarışmaların ilginç bir alıcısı ve satıcısı vardır. 12 Eylül'ün küllerini üzerimizden atarken belediyelerin (Dikili Belediyesi'ni hemen anmak istiyorum) ilerici işlevi zaman içerisinde tükendi ve artık ödüller ve anma, ustaya saygı vs. adı altında düzenlenen etkinlikler, belediyelerin PR çalışmasının bir parçası haline geldi. Dolayısıyla, tek başına bir reklam faaliyeti olarak gericileşti, tahakküm aracına dönüştü. Ama buna paralel olarak, yazar, şair sınıfı arasında da belediyelerin PR çalışmasına payanda olarak, bu alandan nermalanan bir "nomen-klatura" ortaya çıktı. Şimdi, her kim ödüllerin ve diğer etkinliklerin işlevini, amacını, konumunu tartışmaya açmaya yeltenirse, işte bu sömürücü sınıfın, tek işlevi, elinde tuttuğu konumu üzerinden rant paylaşımında söz sahibi olmaktan ibaret bir "kast"ın doğrudan hedefi olacaktır. Bence, bu tepki sağlıklı bir tepkidir. Çünkü, herkes kendi sınıfsal konumunu sonuna kadar savunacaktır. Burada, şairlerin, yazarların yapması gereken Nâzım Hikmet ve arkadaşlarını örnek alıp, putları kırmaya azimli ve sebatkâr olmaktır. Bu putlar kırılacak; edebiyatımızın bütün olarak gelişmesi, genişlemesi buna bağlıdır.

KAAN ARSLANOĞLU: Bu soruya ikinci soruda cevap vermiş oldum. Kişisel-leştirme kaçınılmaz olarak insanın başına geliyor, bazen gerekli oluyor. Ama bu alanda güçlü olabilmek için kişisellik tuzağından kurtulmamız şart. Örneğin Doğan Hızlan. En güzel hela yarışması yapılsa ona bile başkan olacak. O derece skandal bir isim öne çıkarma olayı yaşıyoruz. O derece kör gözüm parmağına bir pervasızlık, bir meydan okuma karşısındayız. İnadına her yarışmada başkan Doğan Bey! Ama emin olun Doğan Hızlan'a karşı en ufak kişisel hıncım, kinim yok. Çünkü o olmasa başka bir duayen bulurlar. Bunu sistem üretiyor. Kişilerin sorumluluklarını hafifleten bir şey değil bu. Ama belli bir dozdan fazla kişilik bulaşınca soruna, isim öne çıkınca, bu haklıya zarar vermeye başlıyor. Haksız üstüne çıkmaya başlıyor. Ben şahsen bütün yarışmalara, bütün jüriye karşıyım.

KEREM BEREKETOĞLU: Enver Ercan, Altın Defne Edebiyat Ödülü'nü jüri olmadan, herhangi bir eseri değerlendirilmeden almıştır. Bence kendisi bile bu ödülün neden kendisine verildiğine şaşırmıştır. Jürisiz, hiçbir kriter, hiçbir alt eşik olmadan uzatılan bir ödül, aynı zamanda bir hakarettir yazana, okuyana. Bu, Enver Ercan'ın değil, Altın Defne Edebiyat Ödülü'nün bir eksikliği, hatasıdır. Bununla birlikte, eleştiriler gelmeye başladığında, Enver Ercan eleştiren kişilere karşı jürisiz bir ödülü savunamayacağı için, eleştirenlerden kendisine önceki zamanlarda dergilerinde yayınlaması için şiir gönderenleri 'argumentum ad hominem' yaparak itibarsızlaştırmaya çalışmıştır. İtibarsızlaştıracaklar ki diğerlerini, kendileri muteber olarak devam edebilsinler.

ÖRSAN GÜRKAN APLAK: Kişiler hakkında bildiklerim kısıtlı; sadece 'şiir çalışmalarında neler yapıyorlar, hangi dergide editörler?' gibi şiire yaraşır bilgileri topluyorum. Kişilerin sosyal-özel hayatlarına dair çok fazla bilgi toplamıyorum. Yine de bu bilgileri toplayan ve bunları marifetmiş gibi kullanan insanları gördükçe gerçekten hayrete düşüyorum. Bu insanların şiir camiasında olmasından utanıyorum. Enver Ercan'ın suçlamalarını okudum. Bunların doğruluğu yanlışlığı beni ilgilendirmiyor. Beni ilgilendiren Seyyit Nezir'in editörlüğünde Üvercinka'nın gerçekten çok önemli bir konuda girişim yapmasıdır. Varlık'ta Fuat Avni'yle ilgili bir yazı vardı: "Fuat Avni bir korkaktır" diyordu. Yazı Varlık'taydı. Kimseyi Şevki olarak nitelemem, bu Şevki'dir diyemem ama Şevki de bir korkaktır. Benim yaşımda bir insanın cesaretini toplayamayacak kadar samimiyetsizdir! Kaos harika: eliyle çözümü getirir ya da çözümü size buldurur. Üvercinka'nın çıkardığı gerçek bir kaosken, Şevki'nin çıkardığı yapay bir kaosur. Çünkü Şevki ve Enver Ercan olayla ilgili değil, kişiyle ve özel anlamda kişiliklerle ilgili açıklamalar yapmıştır. Üvercinka ise bu konuda haklı davasına devam ediyor. Derneğe, derneğin ödülüne, dergiye, Seyyit Nezir'e söylenenlerin konudan kaçış olduğunu çok net biçimde görüyorum ve içimden park'tan yana taraf olmak geliyor!

KENAN BIYIKLI: Bu sorunun yanıtını birinci soruya verdiğim yanıtın içerisinde bulabilirsiniz...

BÜNYAMİN DURALI: Aynı çıkmaz sokakta, umarsızca dolaşmaya iteliyor beni, bu sorunuz da. Problem, Enver Ercan'la Seyyit Nezir'in internet ortamında kimileyin benim de rastladığım ve tiksinerik izlediğim "dalaşmalar"ının çok ötesinde bir problem. Dağlarca Şiir Yarışması'nı ha Beşiktaş Belediyesi düzenlemiş, ha İstanbul Büyükşehir Belediyesi. Bu, Dağlarca gibi evrensel bir şairin nesneleştirilmesinin, onun büyük şiirinin nâmusunun kirletilmesinin önüne set çekmez ki. Tam tersine, Dağlarca'yı ve onun ancak büyük şairlerde içkin olan "ontolojik şiir"ini paspas çiğnercesine çiğnemenin "kirliliği"ni ve "kara zaman"ını oluşturur. Orada kalmaz, bütün şiirsel atılımları zehirlemenin iklimine kucak açar. Enver Ercan gibi, Varlık dergisinin (Varlık Olgarşisi'nin) yönetiminde olmaktan öte hiçbir "ağırlığı" olmayan (İlk iki kitabı için "eh işte!" diyebiliriz ama üçüncü kitabı "Türkçenin Dudaklarımın Sen", nasyonal-sosyalist edebiyat bürokratlarınca yaldızlanmış alkışlarla karşılanırsa da, bütünüyle ve büyük harflerle "ENKAZ"dır), üç atımlık şiir barutundan yoksun biriyile; Seyyit Nezir gibi sözünün ardında durmadığını hayatımda iki kez acıyla deneyimlediğim, şiirsel girişimlerini, ez zından yirmi yıldır ortalamamın altında seyreden bir başka dergicinin "egoist ve hedonist kapışmalar"ına fedâ edilemeyecek mertebede kıymetlidir, hakikatli sanat ve hakikatçi edebiyat. "Özne" olmak başka, "öznel" olmak çok başka bir şey. Kezâ, "nesnel"le "nesne(leşmek)" arasındaki derin yarıklar için de aynı cümle kurulabilir, kurulmalıdır. Kişisel sürtüşmelerin, şiir havzalarına da toplumsal duyarlıklara da hiçbir katkı sunmayacağı, biraz da buralardan kestiriliyor. Bunu bilir, bunu söylerim.

KAAN TURHAN: Sahtelik o denli yaygınlaştı ki, sanal sahtelik gerçek yaşam düzenine de uygulanma başladı. Öyle ki, o sahte hesap benim de adımlarını almış. Seyyit Nezir'e lâf söyledikten sonra: "Üvercinka Dergisi'nde, Kaan Turhan'ın ne işi var" diye yazmış. İlginç! Hangi dergide, hangi yazıyı yazacağımızı da onlar belirlemek istiyor. Sonra bu sahte sanal hesaba baktım, Enver Ercan, bu kişiyi 'dikkate almış' ve "Bakalım Seyyit Nezir, buna ne diyecek" gibi bir yorumda bulunmuş! Üvercinka'yı, yayınladığı şiirlerden, bazı niteliksiz yazılardan ve de aynı isimlerin yazmasından ötürü ben de eleştiriyorum. Bu zaten edebiyatı geliştirmek açısından önem taşıyor, taşımalı! Lâkin siz oturup, iftiralarla, sahte yüzlerle, lâfazanlıklarla bir genel yayın yönetmenine saldırırsanız, bu çirkeftir ve en çok da edebiyat zarar görür. Bence, Seyyit Nezir'in pes edip, çekip gitmesini bekliyor, Enver Ercan! Çünkü, Seyyit Nezir de, Ercan'ın sultasına karşı savaşıyor, her sultaya karşı savaştığı gibi! Böyle bir ortamda, Seyyit Nezir'i, Üvercinka'yı daha da sahiplenmeliyiz. Eleştirilerimizi de doğrudan dergi yönetimine yöneltmeliyiz. Üvercinka'nın bir yayınevi olarak, tüm Türk Edebiyatı'nın karşısına dikildiğini, dolayısıyla Enver Ercan gibilerinin karşısına dikildiğini düşünseniz ya! Adam kudurmakta haklı! Kendi kara düzeni, kendi çıkar birliği bozulacak! İnsanlar gerçek edebiyatla, sahteliklerin maskesinin düşmesini izleyecek!

ONUR BAYRAKÇEKEN: Ne Enver Ercan'la ne de Seyyit Nezir'le tanışım var, ikisi de benden yaşça çok büyük insanlar, bu tartışmanın kişisel boyutuyla ilgilenmiyorum ancak bu tartışmayı edebiyatımızı kuşatmış olan ahbap-çavuş ilişkisini ve o ilişkinin çocuğu 'vasatlık çözü'nü anlamamız açısından değerli bir örnek olarak görüyorum. Çok basit: Size bir eleştiri geliyorsa atabileceğiniz üç adım var; 1) Kendinizi savunmak ve karşı-eleştiri geliştirmek, 2) Eleştiriye hak verip özeleştiri yapmak, 3) 'Ad hominem' yapmak. İlk iki adım onurlu, dürüst ve özgüvenli insanların atacağı adımlar. Üçüncüsü ise, eleştirilere verecek bir cevap bulamayan, özeleştiri de yapamayacak kadar korkak insanların atacağı adım. Ben bunu 21 yaşında görebiliyorsam, saçlarına ak düşmüş şairlerin görmemesi imkânsızdır. Öyleyse, üçüncü adımı atanda art niyet ve başka hesaplar aranır; derdi bir edebiyat tartışması değildir. Derdi nedir? Mesela, sırf adından dolayı bile fantezi-pop dalında Kral TV ödülünden başka ödül almaması gereken vasat-altı kitabına ödüller ve övgüler yağdıran ilişkiler ağını korumaktır. Enver Ercan ile Seyyit Nezir arasındaki tartışma şunu apaçık gösterdi: Edebiyat oligarşisi ve kurdukları ilişkiler ağı çatırıyor. Bir taraf sadece karşısındakinin kişiliğine saldırıyor, çünkü diğer tarafın eleştirilerine verecek cevabı yok. Bulsun, tartışsın, edebiyatımız kazansın! Bulamıyorsa, eleştiriler haklıdır ve konu kapanır. Bu kadar basit. Son olarak şunu söyleyeyim: Vasat olmak ayıp değil, ama vasata 'vasat' diyememek ayıp. Vasata 'vasat' diyene saldırmak, bu ise hem ayıp hem de komik. Dilerim kimse kendini daha fazla komik duruma düşürmez.

SERKAN KÖÇEK: Sosyalist profesörlerden Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın sosyalist literatüre kazandırdığı "tefeci-bezirgân" kavramını edebiyat alanına uyarlamaya çalışırsak eğer bunun en iyi örneklerinden biri olarak Enver Ercan gösterilebilir. "tefeci-bezirgân" sınıf maddi çıkarları uğruna en büyük din âlimi görevi üstlenirler. Dini nitelik olarak kendini herkesten üstün görür. Tabii bunlar tek bir şey için: Maddiyat. Enver Ercan da nice edebiyatçılardan kendini üstün gösterir ancak her şey kazanç içindir. Saf edebiyat uğruna çıkarı olmadığı sürece bir kalem oynatmaz. Oynatanlar için de sonuna kadar soytarılık yapıp, edebiyat uğruna haklı mücadele yapanlarla aşık atmaya çalışır.

HÜSEYİN ALGÜL: Gerçekleri engelleme, doğruyu yok etme, var olanı karalama propagandasıdır. Yapılan iftiralar, ucu bucağı belli olmayan hakaretler kişi nezdinde değerlendirildiğinde şantaj bile varabilecek boyutta. Enver Ercan'ın yaptığı eleştirilerdeki ahlakî algının zayıflığı, tehditkâr konuşmaları saldırganlığının ne boyutta olduğunu göstergesidir. Sanal ortamda kendini savunmaya yeltenen, başarılı olamayınca da kirliliği bir itibarsızlaştırma sürecine giren bu kişi Üvercinka yapısı altında değerlendirilen Seyyit Nezir gibi isimleri dergiden uzaklaştıramayacak ve amacına ulaşamayacaktır. Yapılan bu karalamanın ve ödül tezgâhının üstünü örtemeyecektir. Boyun eğmeyen, gerçeklerin arkasında dimdik duran insanlar asla itibarsızlaşmayacaktır. Bu doğrultuda verilen mücadele bir yanılığdan ibarettir.

ZAFER YALÇINPINAR: Seyyit Nezir bilgili, kültürlü ve önemli biridir. Seyyit Nezir'in Üvercinka Dergisi'nde başlattığı dosya 'edebiyat kanonları' açısından konuya yaklaşıyor ve akademik ya da kuramsal diyebileceğimiz bir yönelimi var. (Gerçi, ben Türkiye'deki ödüllendirme sistemini ya da mevcut sistemin iktisadi varoluşunu, mevcut istismarı kesinlikle edebiyat tarihindeki kanonlara filan benzetemiyorum; böyle bir tutarlılık alanı göremiyorum çünkü tarihteki kanonları ortaya çıkaran şey edebi perspektif... Bu noktada Üvercinka'nın dosyasında anakronik bir yanılısma söz konusu... Ama, neyse...) Sonuçta, Üvercinka'nın dosyası üç aşağı beş yukarı kuramsal... Üvercinka'ya ve Seyyit Nezir'e yapılan haksızlıklar ise edebiyat kuramıyla ilgili filan değil. Bildiğiniz 'psikolojik savaş' ve bildiğiniz 'kara propaganda' faaliyetlerine benzer çabalar bunlar. Üzücü tabii... Kifayetsizliğin ve hırsın tek ve son çareleri bunlar... Ayrıptır, günahıdır. Bu tip 'itibarsızlaştırma' çabalarına ses çıkarılmazsa, böylesi çabalar devam eder... Kötülük yaygınlaşır. Kötülük, gündelik yaşamın retoriği hâline gelir. İnsanlık ölür. Ayrıptır, günahıdır.

TOLGA ÇINAR: Ödül sorunundan kişisel problemlere geçmeleri; Enver Ercan'ın kişisel saldırıları, kendini ve edebiyatımızı itibarsızlaştırıyor. Aynı zamanda söyledikleriyle Seyyit Nezir'i bitirmeye çalışıyor. Amaç sadece Seyyit Nezir değil. Ödül karşı duran herkesi bitirmeye çalışmak. Bize de sıra gelir... Gelsin! 'Biz güneş alan evlerde oturuyoruz, alkış alan evlerde değil!' derdi Tekin usta...